

Siinä minä istuin. Istuin, ja tuijotin tyhjyyteen, niin kuin en olisi koskaan edes ollut olemassa. Ikävöin äitiäni ja tahtoisin edelleen olla hänen kanssaan. Jalkoihini sattuu ja kehoni näyttäisi olevan täynnä erikokoisia ja erinäköisiä ruhjeita. Vilkaisen itseäni vastapäätä olevasta peilistä. Näytän kamalalta. Naamani on kalpea ja siinä on edelleen edellisiltaisia verijälkiä. Punaiset hiukseni lepäävät kasvoillani ja peittävät näppärästi jo hieman turvonneen poskipääni ja siinä ammottavan vekin. Käteni tärisyvät ja pohdin kiivaasti edellisillan tapahtumia äitini hautajaisten jälkeen. Yritän muistella tarkoin kaikkea tapahtunutta. Muistini tuntuu olevan yhtä tyhjän kanssa. Ei mitään. Istun vielä tovin hiljaa ajatusteni maailmassa, kunnes joku koputtaa oveeni. Kerään itseni ja nousen hiljaa ylös. Jalkani meinaavat heti pettää altani ja joudun ottamaan tukea pöydästä, jotta menettäisi tasapainoa. "Kuka siellä?" Pihahdan. Kurkkuni on karhea, enkä meinaa saada äännähdystäkään tulemaan ulos. "Mikael, tuu avaamaan." Hoipertelen ovelle ja avaan sen varoen. "Hei Mia! Säkin olet selvinnyt jo eilisestä." Mikael sanoo iloisesti samalla tunkeutuen asuntooni sisälle. En edelleenkään meinaa saada sanotuksi mitään. "Hei." Kähisen ja kuljen keittiötä kohti hakemaan vettä. Mikael seuraa minua innostuneena ja tunnen hänen lämpimän tuoksunsa sieraimissani. Miten hän voikin tuoksua aina niin taivaalliselta. "Tänään on se päivä! Kai muistat?" Hän huutaa ja melkeinpä hyppii riemusta. Käännähdän kohti häntä ja hänen ilmeensä vakavoituu. "Mia! Mitä kasvoillesi on tapahtunut?" Mikael kysyy ja alkaa nostella hiussuortuviani korvieni taakse. "Muistaisinkin." Vastaan ja kohotan kyllästytneenä kulmiani. "Taidan olla vieläkin vähän sekaisin." Tokaisen. Mikael ärähtää pettyneesti ja lähtee tomerasti hakemaan paperia vessasta. Juon vesilasin tyhjäksi ja alan etsiä tupakkaa eilisiltaisten vaatteideni taskuista. Pakko saada aamusavut. Parvekkeen ovi on jäykkä ja niin kuin aina, joudun kiskaisemaan sitä kaikin voimin saadakseni sen auki. Istun kylmään, puiseen tuoliin ja sytytän tupakan. Mitähän helvettiä eilen oikein tapahtui. Jalkoihini koskee vieläkin ja kipujeni keskeltä on vaikea kuvitellakaan juhlivani tänäänkin. Tai sitähän Mikael kai tarkoitti. Nostan katseeni kylmästä betonilattiasta ja kurkistan ulos. Ilma on haalean vilpoinen ja puiden lehdet alkavat olla jo tiessään. Imaisen viimeiset savut ja palaan takaisin sisään, missä Mikael odottaakin jo minua paperitukko käsissään. "Anna kun mä vähän autan." Mikael höpisee ja pyytää minua istuutumaan keittiön pöydän ääreen. Teen työtä käskettyä, vaikka mielenkiintoni olisikin tällä hetkellä jossain aivan muualla, kuin haavoittuneissa kasvoissani. Pakkohan nekin on alta pois hoitaa. Mikael istuutuu viereeni ja alkaa varoen puhdistaa kuivunutta verta kasvoistani. Hän käy kasvoni läpi huolellisesti ja tämän jälkeen asettaa nättiä hiukseni takaisin kasvojeni päälle. "Oletko sä varmasti valmis tämäniltaiseen?" Hän tokaisee. "Totta kai mä olen. Kyllä sä tiedät, että mä jos joku jaksaa juhlia." Vastaan ja samalla sekunnilla tunnen itseni hölmöksi, kun näen kuinka Mikaelin kasvot repeävät nauruun. "Ei, ei, ei Mia. Tänään on SE päivä." Mikael vastaa samalla haukkoen henkeään ja edelleen nauraen. "Tänään me tehdään jotain aivan muuta. Muistatko?" Hän naurahtaa vielä perään. Olen hämilläni ja pyydän Mikaelia keittämään kahvia sillä välin kun itse käyn vaihtamassa vaatteet. Palaan makuuhuoneeseeni ja suljen oven. Asetun suuren kokovartalopeilin eteen ja alan pohtia mahdollisia vaatevaihtoehtoja päiväksi. Nostan lipastosta mustan t-paidan ja farkut. Solmin hiukseni kiinni ja somistan asuani vielä niittivöyllä sekä muutamilla rannenuhoilla. Mikael odottaa keittiössä ja alkaa nopeasti kaataa kahvia kahteen pikimustaan kuppiin. Istuudun pöydän ääreen ja otan siemauksen kahvia. Se on hyvää. En tiedä ketään, joka osaisi keittää kahvia kuten Mikael. Miten hän onkin niin hyvä kaikessa. Hän kaataa omaan kahviinsa tilkan kermaa ja istuutuu minua vastapäätä. Katson häntä kysyvästi ja hän vastaa katseeseeni pienellä sivuhymyllä, mikä saa hänen vasempaan poskeensa muodostumaan suloisen, pienen hymykuopan. Hän on niin komea. Istumme hetken hiljaa ja hapuilemme molemmat katseitamme ympäriinsä. Hetki on rauhallinen

ja pidän siitä, kuinka Mikaelin seurassa en tunne kiusallisuutta, vaikkemme puhuisikaan mitään. Kurotan pöydältä tupakka askini ja tarjoan siitä Mikaelillekin. En edelleenkaan saa päähäni, mistä tänään on kyse. ”Mä en oikeasti Mikael pysty muistamaan mitä tänään tapahtuu.” Tokaisen ja katson hieman alaviistoon luoden hieman häpeällisen olemuksen unohduksestani. Mikael hymähtää rauhallisesti. ”Tavaran toimituspäivä on tänään.” Hän vastaa ja katsoo minua suoraan silmiin. Meinaan punastua, mutta onnistun estämään sen kun muistan mistä on kyse. ”Ei helvetti. Tänäänkö se jo on?” Vastaan ja alan itsekin jo innostua. Katson Mikaelia pienoinen kiilto silmissä ja hän nyökkää myöntävästi takaisin samalla vilauttaen taas hymykuoppaansa. Yritän olla sulamatta siihen paikkaan. ”Mia, pakkaa tavarasi. Päivästä on tulossa pitkä enkä tahdo kiireen yllättävän meitä tänään. Kaiken on mentävä suunnitelman mukaan.” Mikael nousee nopeasti pöydästä ja ryntää parvekkeelle. Seuraa hänen perässään ja tunnen taas sen taivaallisen tuoksun. Parasta huumetta. Laukkuni on pullollaan kaikkea kun lähdemme Mikaelin kanssa ovestani ulos. Istuudun hänen punaisen fordinsa repsikkaan ja odotan jännittyneenä matkaa toiseen kaupunkiin. Kello lähenee kahta. Ajomatkaa on parisen tuntia ja sen jälkeen tapaamme muutkin. Minua jännittää. Olen kohta kaksikymmentäneljä ja olen kokeillut elämäni aikana ties mitä. Tämä tulee olemaan kuitenkin jotain niin uutta ja jännittävää. Yritän nukkua, sillä oloni on vielä hieman heikko edellisillan jäljiltä. En kuitenkaan pysty siihen. En muista nukkuneeni koko yönä. Olen hurahtanut täysin, enkä osaa lopettaakaan. Eikä tarvitsekaan. Pidän elämästäni tällaisena. En muutenkaan koskaan ole kokenut mitään niin hyvää, mitä aineet ovat elämääni tuoneet. Vedän auton penkin makuuasentoon ja katselen taivasta. Se on omalla tavallaan kaunis. Valkoiset pilvet leijailevat tummien seassa ja se luo verkkokalvoilleni sopusuhtaisen ja lempeän kuvan. Pidän siitä. Suljen silmäni ja kuvittelen olevani itsekin yksi niistä. Leijailen hitaasti ja tutkin ympäristöä. Maailma näyttää niin erilaiselta tästä näkökulmasta. Värien sekasorto, ankeus ja ihmiset. Kaikki muserrettu samaan kuvaan. Olisipa se oikeastikin niin kaunista. Säpsähdän kun tunnen auton pysähtyvän. Palaan tajuihini ja olen taas yksi pienistä. Luulen, että olemme perillä. Ketään ei näy missään ja olemme parkkeeranneet pienenle sivukujalle, joka on täynnä roskaa. Mikael nousee autosta ja käskää minua odottamaan. Hän astelee läheisen talon taakse eikä palaa moneen minuuttiin. Sytytän tupakan ja suunnittelen palaamista takaisin pilvien luokse. En kuitenkaan ehdi saada ajatuksistani kiinni, kun Mikael jo säntää takaisin autolle. ”Kaikki on valmista. Nyt haetaan enää loput porukasta ja tää ilta on meidän!” Mikael intoilee ja lähtee kaasuttamaan pois päin roskaiselta kujalta. Ajamme parisen kymmentä minuuttia pohjoista kohti ja huomaan kaupungin muuttuvan pian tasaiseksi, täyteläiseksi pelloksi. Katson Mikaelia ja vilautan hänelle pienen hymyn. ”Oletko varma, että tavara on oikeaa?” Kysyn ja katson taas Mikaelia. ”Eihän näistä koskaan tiedä, mutta luulen ja todellakin toivon sen olevan sitä mitä pitää.” Mikael vastaa ja katsoo minua osittain epäileväinen, osittain innostunut ilme kasvoillaan. Pysähdymme pienelle, ränsistyneelle bussipysäkille ja jäämme odottamaan muita. Radio pauhaa ja kuuntelen sitä hermostuneena. Käänän katseeni sivuun ja huomaan kolmen henkilön lähestyvän autoa. En ole koskaan nähnyt ketään heistä. Mikael nousee autosta ja pyytää minua tekemään samoin. Avaan auton oven hiljaa ja nousen ulos. Kaivelen taskujani ja nappaan taas yhden tupakan. ”Mia, tässä on Erika, Joona ja Kim.” Mikael sanoo ja katsahtaa minuun kysyvästi. ”Hei vaan.” Vastaan edelleen hieman ulospäinsuuntautuneena. Hyppäämme kaikki viisi autoon ja lähdemme ajamaan kohti paikkaa, missä suunnittelimme yöpyvämme. Kello lähestyy kuutta, kun saavumme vanhan motellin pihaan. Aurinko paistaa vielä, mutta sen värit alkavat jo lähennellä oranssia, mikä saa motellin ruostuneet rännit ja repaleiset maalit hohtamaan niin kuin ne heräisivät eloon. Mikael juoksee vastaanottotiskille ja me muut nappaamme samaan aikaan tavaramme autosta. Meille

on varattu kaksi huonetta. Kävelemme yhdessä kohti huoneitamme, ja sovimme tyttöjen ja poikien olevan erillisissä huoneissa. Se sopii meille hyvin. Asetan avaimen ruostuneeseen lukkoon ja käännän sitä hitaasti. Ovi on jäykkä, mutta ei vetele vertoja parvekkeeni ovelle. Ovi narahtaa ilkeästi ja astumme Erikan kanssa sisään vanhahtavaan, mullalta haisevaan huoneeseen. "Onkohan täällä hometta?" Erika yökkäilee ja nyrpistää nenäänsä ivallisesti. Kohautan hiljaa olkapäitäni ja suuntaan vessaan. Tuijotan itseäni tovin peilistä ja mietin tulevaa. Katson itseäni syvälle sinisiin silmiini ja huokaisen kerran. Suin hiuksiani sormieni välistä hieman ja katsahdan vielä peiliin. Hyvin se menee. Nappaamme Erikan kanssa tarvittavat romppeet ja liikumme kohti poikien huonetta. Nauru ja innostus raikaa jo ulos asti ja se työntää huolet muualle täyttäessään päämme innostuksella. Hymähdämme toisillemme ja pudistan päätäni lempeästi. "Mitähän tästäkin taas tulee?" Kysyn ja katsahdan Erikaan päin. Hän vilkaisee minua hymyilevästi takaisin ja koputtaa poikien oveen. "Otetaan siitä selvää." Hän vastaa ja naurahtaa vielä kerran, ennen kuin ovi avautuu. Mikael avaa oven suu hymyssä. "Tervetuloa tytöt." Hän sanoo ja kutsuu meidät sisälle. Joona ja Kim tutkiskelevat innoissaan pussia, missä tavaramme odottaa. Hekin hymyissä suin. "Mitä se sitten on?" Erika kysyy ja katsoo poikia innostuneena. "Tämä on sitä ainoaa ja oikeaa LSD:ta!" Kim intoilee ja ojentaa pussin Erikalle. Erika tutkailee pussia kysyvästi. "En ole koskaan kokeillut tätä." Erika vastaa. Hän ei ilmeisesti ole aivan perillä siitä, että tämä on meidän jokaisen ensimmäinen kerta kyseisen aineen kanssa. Kaikki ovat innoissaan ja jaammekin tabletit jo keskenämme. Katselen tablettia kädessäni. Se on pyöreä ja pieni, eikä se haise miltään. Nyt alkaa jännittää. Mahassani ammottaa tyhjä aukko, mikä kuhisee perhoseja. En pääse tunteesta eroon ja yritän rauhoitella itseäni. Vaihtelemme kysyviä katseita toistemme kanssa. Pian olisi aika. "Joko nyt?" Joona kysyy ja ottaa vesilasin käteensä. "Nyt." Mikael vastaa ja hetkeäkään odottamatta jokainen meistä heittää tabletin suuhunsa ja huuhtoo sen viileällä vedellä alas. Nyt odotellaan. kolmekymmentä minuuttia on kulunut ja alan tuntea erilaista oloa. Jokainen meistä istuu omissa oloissaan ja alkaa hiljalleen tutkailla ympäristöä. Pieniä värähtelyitä näkökentässä ja tunnen erilaisten äänien virtaavan korviini täysin erilaisella tavalla kuin koskaan ennen. Alan tuntea kehoni jokaisen liikkeen tarkasti. Kaikki tuntuu erilaiselta. Pikkuhiljaa vaivun tajuistani pois ja vaihdan maailmaan, josta en tahdo enää palata. Katson muita ja huomaan, että hekin alkavat olla ymmällään tästä maailmasta. Päätän lähteä yksin ulos. Nousen varovasti sängyn reunalta ja liikehdin kohti ovea. Kukaan ei tunnu huomaavan lähtöäni. Tuntuisi mahdottomalta edes yrittää saada sanaa suusta. Puhe tuntuu jo pääniikin sisällä pelkiltä kirjaimilta sekoitettuna numeroiden ja kuvien kanssa. Avaan oven ja astun auringonlaskuun. Lähden kävelemään kohti metsää ja tunnen uppoavani ja leijuvani samaan aikaan. Kävely tuntuu haastavalta. Koskettelen jokaista puuta ja kasvia minkä ohi kävelen. Miten jokin voikaan olla näin kaunista. Suljen silmäni ja kuulen tuulen vihellyksen samalla kun tunnen sen lipuvan kasvojeni pitkin. Istun suurelle kivelle ja katselen ympäristöä. Maa alkaa kadota ja sen tilalle muodostua liekkejä. "Ei helvetti, metsäpalo." Kuulen itseni sanovan rauhallisesti. Nyt on mentävä varoittamaan muita. Lähden takaisin kohti motellia, mutta jalkojani polttaa. Olen tulossa. Näen puhtaat, oranssit liekit käsilläni ja alan panikoida. Lähden juoksemaan, mutta en tunnu pääsevän eteenpäin, vaikka näenkin maan liikkuvan jalkojeni alla. Syöksyn nopeasti kylmään, kuraiseen jokeen ja toivon pelastuvani. Kipu ei tunnu hellittävän ja näytän edelleenkin olevan liekkien peitossa. En kestä tätä kipua. Kuulen huutoja ja tajuan muiden lähteneen etsimään minua. Yritän huutaa, mutta en saa sanotuksi mitään. Ajatukseni juoksevat nopeampaa, kuin voisin ikinä kuvitellakaan puhuvani. Ryömin ylös joesta ja tunnen itseni imeytyvän maahan. Kaikki näyttää edelleenkin kauniilta, mutta samaan aikaan minua pelottaa. Olenkohan oikeasti

tulessa? Jatkan ryömimistä suuntaan, josta en tiedä mitään. Kauemmaksi palavasta maasta. On alkanut tulla pimeää. Värit hämärtyvät, mutta puskevat silti kehoni läpi lujemmin kuin koskaan. Tunnen ne. Tunnen vehreyden imeytyvän kehooni. Muutun yhdeksi metsän kanssa. Sulaudun sen kasvien ja kauneuden joukkoon. Ryömin kohti kallion kielekettä, josta eteeni aukeaa kaunis, sininen järvi. Maisema on niin upea, että voisin viettää loppuelämäni sitä katsellessa. Ajatukseni kuitenkin herpaantuu nopeasti ja vilkaisen taakseni nähden, kuinka tuli seuraa minua. Taas alkaa pelottaa. Se syöksyy hetki hetkeltä lähemmäksi ja yritän päästä tajuihini. Olen loukussa kallion kielekkeellä, eikä pakoreittiä näy missään. Alan tuntea lämmön kasvoillani ja kuulen ystäväni avunhuudot tulen keskeltä. En kestä kipua. Minä hyppään. Suljen silmäni ja muutun linnuksi. Olen yhtä taivaan kanssa. Näen kaiken sen pienen, mitä itsekin olin ennen. Levitän siipeni ja lennän korkeammalle. Huokaisen syvään ja samalla sekunnilla jokin kylmä puskee minua päin. Vettä. Upottaudun yhä syvemmälle järveen. Se tuntuu niin tajuttoman hyvältä. Avaan silmäni ja näen kasvillisuuden ja hymyilevät kasvot, jotka tuijottavat suoraan minuun. Näen edesmenneen äitini kasvot ja hänen ojollaan olevan kätensä. Tahdon tarttua siihen ja olla taas yhtä jonkin kanssa. En ole enää valmis palaamaan tästä kauneudesta ja kaiken yhtenäisyydestä. Suljen silmäni ja vedän syvään henkeä. makea vesi täyttää ensin suuni, sitten keuhkoni. Palaan kauneuteen, eikä minun tarvitse enää koskaan lähteä sieltä. Kaikki on nyt hyvin.